

VIANOCE S MEGAN

Duchovný sprievodca, duch tigra a strašidelná matka

Owen Jones

VIANOCE S MEGAN

Duchovný sprievodca, duch tigra a strašidelná matka

podľa

Owen Jones

prekladateľka:
Kristína Kopecká

Autorské práva © 6 december 2022 Owen Jones

Vianoce s Megan
podľa Owen Jones
Publikovné
Megan Publishing Services
<https://meganthemisconception.com>

Právo autora menom Owen Jones byť identifikovaný ako autor tohto diela sa uplatňuje v súlade s článkami 77 a 78 zákona o autorských právach na dizajn a patenty z roku 1988. Uplatňuje sa morálne právo autora.

V tomto fiktívnom diele sú postavy, miesta a udalosti buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú použité úplne fiktívne.

Všetky práva vyhradené.

Ďalšie diela zo série:

Séria kníh Megan je médium

OBSAH

Owen Jones

Kristína Kopecká

VENOVANIE

INŠPIRATÍVNE CITÁTY

POĎAKOVANIE

KONTAKTNÉ ÚDAJE

OBSAH

1 VIANOČNÉ PRÁZDNINY SA ZAČÍNAJÚ

2 ZBIERKA

3 TRIEDENIE POKLADU

4 VIANOCE

5 WACINHINSHA

SLOVNÍK POJMOV

ZAKÁZANÉ

1 PREDIKCIA PÁNA LEE

<http://facebook.com/MeganTheMisconception>
http://twitter.com/Megan_and_Grrr_owen@meganthemisconception.com
<http://meganthemisconception.com>
<http://owencerijones.com>
<http://tinyurl.com/meganseries>

Odoberajte náš newsletter a získajte dôverné informácie
o knihách a spisoch Owena Jonesa
prihlásením sa k newsletteru alebo RSS feedu na blogu:
<https://meganthemisconception.com>

OBSAH

- 1 VIANOČNÉ PRÁZDNINY SA ZAČÍNAJÚ
- 2 ZBIERKA
- 3 TRIEDENIE POKLADU
- 4 VIANOCE
- 5 WACINHINSHA
- SLOVNÍK
- ZAKÁZANÉ (PRVÁ KAPITOLA)

I VIANOČNÉ PRÁZDNINY SA ZAČÍNAJÚ

„Dnes sa naozaj teším do školy, mami!” povedala Megan pri raňajkách.

„To je pekné, Megan...je to preto, že sa končí prvý trimester?“

„Nie...vlastne aj preto, ale hlavne kvôli koledám a jedlu, ktoré dostaneme.

Milujem viano

ný puding a vaje

ný krém a tiež koláč s mletým mäsom.“

„To máme aj doma...“

„Áno, viem, ale nemôžem sa ich dojesť.“

„Nikdy predtým si sa mi o tom nezmienila. Môžem ich urobiť kedykoľvek.“

„Hmmm, ďakujem, ale nemyslím si, že by chutili rovnako v marci alebo v júni. Istým spôsobom evokujú sviatú náladu.“

„Áno, viem o myslíš...to je ako veľkonoké buchty v septembri...Pre o to tak asi je?“

„Áno“, usmiala sa. „Neviem. Každopádne, radšej by som už mala ísť do školy. Uvidíme sa neskôr, mami.“ Megan si vzala svoju školskú tašku, vybehla von a zabuchla za sebou dvere. Aj keď Suzanne buchnutie dverí o akávala, neurobilo to hluk o nič menším.

∞

Megan si ako vždy užívala koniec trimestra a spievanie kolied, ale tentokrát, po prvý krát v živote, ju slová v niektorých koledách obťažovali. Vždy sa považovala za kresťanku, nikdy jej nepredstavili iné alternatívy, ale vety ako „Vpred kresťaskí vojaci...“ jej zrazu vadili. Predsa nebola vojak, ani násilník a ani nebola proti nikomu a ni omu pokiaľ vedela, a nechcelo sa jej o tom ani spievať.

Vrylo sa jej to do pamäti ako nie o, o om raz musí povedať Wacinhinshaovi.

Obed bol podľa každodenných štandardov chutný, ale vrcholom bolo voľné popoludnie. Zabudla o tom povedať mame, ale to nebol problém, Megan mala kľúče a jej mama bola obvykle aj tak doma.

Ako sa potulovali cestou zo školy, Megan, Jane a Grrr, cez Crescent park, Jane navrhla kávu u Millsa.

„Jasné, pre o nie? Mama ma ne aká doma o tomto ase a ja rada sledujem okoloidúcich.“

Ako tak popíjali kávu s mliekom a jedli viano ný koláč, premýšľali nad prázdninami.

„Máš nejaké plány, Jane?“

„Ani nie. Mama a otec sa o ni om nezmienujú okrem veierku na Druhý sviatok viano ný. Na Vianoce a Nový rok sa zúčastňujú veľa veierkov, o znamená, že budem väčšinu asu sama...ako zvyajne. A

o ty?“

„Ou, to znie smutne,“ odvetila Megan a naihla sa, aby chytila kamarátke ruku. „Vieš, že k nám môžeš kedykoľvek prísť.“

„Tvoja mama ma nemá veľmi rada, že?“

„To by som netvrdila...len má o mňa starosti...“

„Myslí si, že mám na teba zlý vplyv.“

„Podľa nej sú tvoje nápady trochu pokroilé, to je všetko. Bojí sa, že po tebe budem opakovať.“

„To ur
ite!“

„Veď vieš aká je...trochu staromódna, nie ako ty.“

„Nie, a ani nechcem byť! Tvoja matka je jednoznane viktoriánska... netuším ako si s ňou môžeš vychádzať.“

„Pretože je to moja mama a viem, že sa o mňa len bojí.“

„Jasné, že o teba, o mňa nie. Tak teda o máš v pláne tento rok?“

„Ni, len tak, nič výnimo né. Ako každý rok, veľa jesť, nosiť smiešny klobúk a pozeráť televíziu. Myslíš, že bude snežiť?“

„Áno! Teda dúfam. Predpovedajú sneh. Otec sa stavil, že budú biele Vianoce. 100 libier v pomere päť ku jednej. Slúbil nám s mamou, že ak vyhrá dá nám každej po stovke. Skonila si už v práci?“

„Áno, minulý týždeň. Úrady sú v piatok zatvorené až do Nového roku. Už máš všetky dar
eky?“

„Áno, a ty?“

„Ja tiež.“

„Budú to dlhé dva týždne, že?“

„Vyzerá to tak, pokiaľ nevymyslíme čím ich trochu okoreniť.“

„Ako?“

„Ešte neviem, len nad tým premýšľam. Dajme tomu šancu!“

„Ty si tá čo premýšľa.“

„Sme na tom rovnako.“

„Nuž, ty máš lepšie známky ako ja.“

„To preto, že ty sa nesnažíš.“

„Pre mňa je to nuda...“

„Takže ty máš dobré známky aj bez snaženia a ja musím tvrdo pracovať, aby som sa ti vyrovnala...“

„Tak o budeme teda robiť?“

„Neviem. Dajme si ďalšie laté a porozmýšľajme nad tým. Čoskoro sa zotmie. Milujem keď ľudia zasvietia tie rozprávkové svetielka.“

„Áno, aj ja...Ale trochu ma nudia viano né piesne. Každý rok to isté dookola. Niekedy by som preto krialala.“

„Ach, nebuď taká hrozná. Niekedy mám pocit, že to robíš naschvál len preto, aby si bola iná.“

„Nie, je mi z nich naozaj zle.“

„Myslím, že aj mne niekedy...hlavne z piesní Cliff Richard a Noddy Holder.“

„Vidíš!“

„A o návšteva nemocnice?“

„Prosím?“

„Veď vieš, nieo

o môžeme robiť cez Vianoce. Môžeme navštíviť ľudí, ktorí musia byť na Vianoce v nemocnici. Ako keď sme navštívili toho chlapca o spadol z bicykla, hmmm, ako sa volal?“

„Will, oblúbila som si ho.“

„Áno, Will James. Vieš čo, myslím, že aj on teba?“

„Nie, nemyslím. To ty si sa mu páčila.“

„Ale o si!“ odpovedala a zaervenala sa.

„Klamárka! Preo si sa teda zaervenala?“

„Vážne? To je asi tou zimou. Začína byť trochu chladno.“

„Jasné! Dobre, poďme teda do nemocnice.“

„Super. Môžeme kúpiť kilo sladkostí a dať každému pacientovi za hrst ako darek.“

„Pacienti môžu jesť sladké?“

„Ja neviem...záleží na tom aký majú problém...“

„Mohli by sme kúpiť zopár pomaranov pre tých, ktorí nemôžu sladké.“

„Dobrý nápad!“

„A tiež by sme mohli kúpiť veľa starých kníh zo second-handu a darovať ich.“

„Môžeme to skúsiť. Ak by sladkosti boli vo vrecúškach, dali by sa opeiatkovať a pomaranová kôra tiež.“

„Alebo mandarinky...“

„Alebo klementínky...“

„Nemyslím, že klementínkam by sa to páčilo!“ Obe sa zasmiali.

„Poď, zaplatíme a ideme sa opýtať.“

Ako sa dvíhali na odchod, Grrr, Meganin kamarát, duch tigra, sa objavil vedľa nej a Jane sa pozrela na Megan, ktorá vyzerala ako keby hladkala vzduch. Jane vedela, o o išlo.

„Vieš, niekedy si myslím, že vidím Grrr, ale akonáhle na ňu obrátim pozornosť, zmizme. Je to naozaj nepríjemné.“

„To je len tvoj stav. Vidíš ju, každý ju môže vidieť, ale tvoj mozog filtruje jej obraz, lebo neverí, že je ozajstná. To je ako doma s práčkou...Pouješ ju keď sa zapne, ale tvoj mozog ten zvuk po ase odfiltruje...alebo ľudia, ktorí žijú pri letisku...po istom ase už nepoujú lietadlá.“

„Dospeláci nevidia duchov tak asto ako deti pretože nechcú pôsobiť smiešne. Zvieratá taký problém nemajú a tak reagujú na duchov neustále. Ak chceš vidieť Grrr, musíš zmeniť svoj mozog.“

„Ale ty si nemusela!“

„Nie a neviem pre

o je to tak, ale urite nie som sama. Choď sa pozrieť do kostola Butrill Road Spiritualist a uvidíš koľko ľudí dokáže vidieť duchov a rozprávať s nimi denno denne.“

„Raz tam pôjdem s tebou...Aj keď je to trochu strašidelné...“

„Čo ako?“

„Zmeniť svoje vnímanie o svete.“

„Áno, nikdy som nad tým takto nerozmýšľala...Ale asi áno.“

„Naozaj by som chcela vidieť Grrr.“

„Keď budeš chcieť tak ju uvidíš.“

„Môžem sa jej aj dotknúť?“

„Áno, keď chceš, ale je to oveľa ťažšie ako ju zahliadnuť. Môžeš cítiť nie o ako ľahký vánok na pokožke alebo jemné šteklenie.“ Megan chytila Jane ruku a pohľadila ňou Grrr. „Cítiš nieo?“

„Áno, ale len veľmi málo...nieo ako kaacie páperie alebo pavuina.“

„To je dobre. Už to skoro máš! Poď, ideme si nieo zajesť. Najprv pán Williams.“

Prešli dvadsať metrov a všetci traja vošli do obchodu.

„Dobrý deň pán Williams. Veselé Vianoce!“

„Veselé Vianoce dievátá, o pre vás môžem urobiť? Hľadáte nieo pekné pre vašich rodiov, však?“

„Nie celkom,“ odvetila Megan. „Premýšľali sme, že by sme navštívili ľudí, ktorí musia byť na Vianoce v nemocnici a že by sme im zobrali zopár kníh.“

„To je úžasný nápad! Máte niečo konkrétne na mysli?“

„Náhodný výber,“ povedala Jane. „Nemáme žiadne peniaze a tak sme dúfali, že by ste mohli nejaké staré knihy darovať.“

„Aah, chápem...“

„Môžete ich opeiatkovať svojím menom a adresou a my povieme, že ste ich dobrosrde ne darovali.“

„Pán Baker z cukrárne a pán Jones z obchodu so zeleninou a ovocím tiež darujú.“ Megan pozrela na svoju kamarátku s nesúhlasom.

„Teda, porozmýšľajú o tom,“ povedala Megan aby poopravila Jane.

„Koľko kníh máte na mysli?“ opýtal sa pozerajúc na svoje políky s knihami.

„To necháme na vás,“ povedala Megan.

„Desať, dvadsať...?“ spýtal sa láskavý starý muž.

„Áno, to by bolo super!“ odvetila Jane pohotovo.

Pán Williams pôsobil zmätene, ale povedal: „V poriadku. Prídite zajtra a ja ich pre vás pripravím.“

„Nezabudnite ich opeiatkovať na prázdnej strane,“ dodala Megan.

„Použijem moju peňažnicu, ktorú používam na faktúry, to bude stať.“

„Áno, ale aj tak im povieme, že sú od vás. Ak máte nejaké vizitky, môžeme ich rozdať. Prinesie vám to veľa reklamy a ja napíšem článok na mojom blogu. Možno sa dostane aj do miestnych novín.“

„To by bolo oveľa viac reklamy akú môj starý obchod má za celý rok...a to všetko za pár kníh. Vlastne mi tým, že vám darujem zopár starých kníh, robíte láskavosť. Zvláštne, nie?“

„Áno, ak sa na to takto pozriete. Ďakujeme pán Williams. Zajtra sa vrátíme pre knihy. Dovoďenia.“

„Dovoďenia dievčatá a veľa šťastia!“

Nie

o podobné sa odohralo aj v obchode so zeleninou a ovocím a v cukrárni. Dievčatá boli ohromené úspechom, ktorý mali.

„Zajtra budeme musieť odfotografovať obchodníkov, ktorí odovzdávajú svoje dary, aby si ich mohla zavesiť na svoj blog, Megan.“

„Áno, to by voľo skvelé. Škoda, že nám to neprišlo na um skôr, mohli sme do toho zapojiť ešte viac obchodníkov. To o povedal pán Williams je pravda. Týmto trom malým obchodíkom v našom Crescente urobíme hromadu reklamy a to za oveľa nižšiu cenu, než sú náklady na inzerát v miestnych novinách. Mohli by sme z toho spraviť tradíciu alebo to nejakým spôsobom rozšíriť.“

„Môžeme zohnať dar
eky pre deti v detskom domove...pre starých ľudí v dome dôchodcov.“

„Áno, môžeme...presne to som mala na mysli. Ale už nemôžeme žiadať od tých troch obchodníkov aby nám dali viac.“

„Asi nie, ale sú tu predsa iné obchody v iných
astiach mesta, nie?“

„Áno, vieš čo? Choď domov a urob výber obchodov, ktoré môžeme navštíviť. Ja idem domov a napíšem prvý blog na neisto. Neskôr tam pridám detaily.“

„Super, Megi, myslím, že to bude zábava a kto vie, s kým všetkým sa stretneme.“

„Áno, ja viem koho by si chcela stretnúť...ale som s tým OK...
nekritizujem, len nech sa o tom nedozvie moja mama.“

„Neviem o
om hovoríš, Megan! Myslíš, že myslím len na jedno.“

„Áno, myslíš.“

„Možno...Zajtra sa uvidíme.“

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>